

ПРО ДІДА-МОРОЗА

За старих часів бували панночки, що вмiли танцювати лише — від пічки.

Таку саме панночку нагадують нам большевицькі стратеги.

На початку війни, коли червона армія безупинно відкочувалася на схід, їхні генерали заспокоювали:

— Пусте! Гітлер не витримає війни на два фронти — і з Англією, і з ССР. Його військо розтрощать упень.

Такий танок від пічки припинився лише тоді, як виявилось, що і Англію і ССР побито на всіх фронтах.

Тоді ми почули інші варіації — порівняння з наполеонівською армією.

Ось Фюрер наказав припинити в умовах суворой зими дальший наступ, скоротити фронт і закріпитися на нових рубежах.

Танцюристи від пічки враділи:

— Гітлер жаліє своїх воєнків, а нам своїх не жалко. Хай замерзнуть, хай загинуть, але йдуть у наступ на німця!

Колись були винахідливі антрепренери, що закликали глядачів на дивовижні спектаклі — «Гая» широченними афішами, де червоними літерами друкували:

— Дирекція не шкодує витрат!

Так робить сучасний імпресаріо кризавого спектаклю-«Гая» Йосиф Сталін. Лютої зими він кидає нові сотні й тисячі обдуреного народу, прирікаючи їх на вірну смерть за явно безнадійну справу. І кризавими літерами накреслено «геніальний» сталінський плян:

— Не шкодуючи витрат ні людьми, ні матеріалом.

Справа його безнадійно програна, бо переможна німецька армія завдала большевикам смертельного удару. Большевицьмові прийшов край. Немає вже більше, за що можна було б битися. Нема та й годі!

Хто нині говорить про можливість світової комуністичної революції? Де Комінтерн? Хто повірить, що можна збудувати «комунізм в одній країні»? Хіба кволий інтернаціоналізм витримає боротьбу із здоровим націоналізмом? Хто ісйме віри заклинанням про «рятування соціалістичної вітчизни», коли вона вже запродана біржовим ділкам Лондону і Нью-Йорку.

І от з'являється нова постать —
— дід-Мороз.

Його призначають за головкома, покладаючи на нього три важливі завдання.

Перше:

— Протягом 8—10 тижнів вщент розтрошити німецьку армію!

Друге:

— За цей же час повернути назад усю забрану німцями територію. Всю, дідуду!

І, нарешті, третє:

— Не шкодувати витрат!

Коли б сивий дід-Мороз умів говорити, він би пробурмотів:

— Останнє завдання я виконаю. Люди в мене справді гинуть, «гинуть за металь», за Черчільв фунт і за Рузвельтів доляр. А щодо перших двох завдань — вибачайте! Німецький воєк уміє добре битися і взимку.

Навіть поганенький головком розуміє, що для війни потрібні

— люди і воєнний матеріал.

А жадної дивізії з Сибіру вже не можна відкликати — над Сибіром і Далеким Сходом висить меч японського самурая, найреальніша загроза, особливо відтоді, як Чан-Кай-Ши став просити перемир'я.

І ніякої допомоги людьми Англія не дасть, бо азійський партнер Німеччини міцно став на воротах до Індії. А тут ще нечуваний розгром англійської армії в Африці.

Те ж саме і з воєнним матеріалом — його більше не дадуть ні Англія, ні Сполучені Штати. А раніш надіслане фізикує разом із пароплавами опинитися на дні Атлантийського океану. Та коли й не постане — нема де його відвантажити ні взимку, ані на весні.

Весна!

Так, незабаром прийде красуня-весна. Розтане переляканий дід-Мороз, широко розіллються ріки й річки, і потонуть у їхніх бурливих хвилях останні надії большевицьких комісарів.

І мабуть недалека година, коли Черчіль і Рузвельт, побачивши, як у весняній поведі чіпляється за соломинку «геніальний» стратег Сталін, змушені будуть порадити:

— Не тратьте, мабуть, куме, сили, спускайтеся на дно!

М. ДРИЖЕНКО.